

Марио Кроненберг
Близка и далечна...

Тихо вятърът нашепва
мелодията нежна във нощта
И твоята липса пак болезнено отеква
във моята измъчена душа

Защо не мога да обхвана с длани
сериозното ти винаги лице?
Защо ми причиняваш рани,
и пак дълбаеш в моето сърце?

Дали ще можем някога да бъдем
един до друг пред хора и закон?
Или безмилостно осъден,
ще бъда точка аз на твоя фон?

Прекрасна си – в душата и сърцето,
и взе във плен ти моето сърце
Обичам те със чистотата на детето
Оставям се във твоите ръце

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11975>]